

Redactare: Alina Brebeanu, Iulia Trăncuță
Corectură: Daria Logofătu
DTP: Oana Aconstantinasei
Design copertă: Mary Nicola

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Pavlenko, Marie

Rita / Marie Pavlenko; trad. din lb. franceză de
Diana Morărașu. – Ed. bilingvă. – București: Forteen, 2025
ISBN 978-630-347-000-9

I. Morărașu, Diana (trad.)

821.133.1

Rita

Copyright © Marie Pavlenko, 2023

© Forteen, 2025, pentru prezenta ediție
Forteen este un imprint al Editurii Booklet.

MARIE PAVLENKO

RITA

Ediție bilingvă

Traducere din limba franceză
de Diana Morărașu

forteen | 2025

Viggo

« Mon père m'a toujours dit de me méfier des rousses. Mon père est un peu con. Quand il parle, surtout après dix-sept heures, les mots lui sortent de la bouche en salves molles, comme les wagons d'un vieux train grinçant. Ils n'ont jamais de consistance, ils sont vains. Mon paternel pourrait débiter la recette d'un cake aux olives ou annoncer les numéros gagnants du loto, personne ne ferait la différence. Même les gars qu'il engraisse en avalant ses dizaines de pastis le soir s'en foutent. Ils m'aident à le traîner hors du bar, me lancent des « bonne nuit ! », mais je ne suis pas sûr qu'ils connaissent son prénom. Mon père s'appelle Jak, parce que son père à lui savait à peine écrire et qu'en allant déclarer sa naissance, il a écrit en phonétique. Du coup, plein de gens prononcent « yack », comme les cousines de nos vaches dans l'Himalaya. Un bon début dans la vie.

Pourtant, j'ai pensé à lui au moment où Rita a franchi les portes du lycée, je me suis dit, ah, s'il était là, papa ferait sa blague de merde : "méfie-toi des rousses, mon petit Viggo, les sorcières étaient rousses." »

*
* *

Timour

« Je ne la connaissais pas bien, vous savez. Je l'ai vraiment rencontrée grâce à Viggo, mais elle ne traînait pas souvent avec nous. Viggo, c'est mon pote. Je lui tenais les cheveux la première fois qu'il a trop bu. Ce soir-là, on faisait une fête chez Sof (son prénom, c'est Sofiane mais tout le monde l'appelle Sof). Ses parents étaient partis avec ses deux soeurs rendre visite à une tante.

Viggo

Tata mi-a zis mereu să mă feresc de roșcate. E cam tont. Când vorbește, mai ales după 5 după-amiaza, cuvintele îi ies din gură în salve molatice, ca vagoanele unui tren vechi, ruginit. Nu au consistență, sunt fără nicio noimă. Taică-meu ar putea să turuie rețeta unui chec cu măslina sau să anunțe numerele câștigătoare la loto și ar fi totuna, nimeni n-ar observa diferența. Până și pe tipii pe care-i îmbogățește dând peste cap cinzeacă după cinzeacă în fiecare seară îi doare-n cot. Ei mă ajută să-l târăsc afară din bar, îmi aruncă un „Noapte bună!“, dar nu sunt sigur că vreunul dintre ei îi cunoaște prenumele. Pe tata îl cheamă Jak – asta pentru că taică-său abia dacă știa să scrie, așa că, atunci când s-a dus să-i declare nașterea, a scris cum se aude. Prin urmare, o groază de oameni pronunță „iac“, cum se numesc în Himalaya rudele mai îndepărtate ale vacilor. Halal început în viață!

Totuși, m-am gândit la el câteva clipe atunci când Rita a intrat pe poarta liceului. Mi-am zis: „Ah, dacă ar fi fost tata aici, sigur ar fi făcut gluma lui de rahat: «Să n-ai încredere în roșcate, Viggo, băiete! Roșcate erau și vrăjitoarele.»“

*
* *

Timour

Știți, de fapt, eu nu o cunosc prea bine. Am întâlnit-o prin Viggo, dar nu stătea prea mult cu noi. Viggo e prietenul meu. I-am ținut părul prima dată când a băut prea mult. În seara aia, dădeam un bairam la Sof (îl cheamă Sofiane, dar toată lumea îi zice Sof). Părinții și cele două surori ale lui erau plecați în vizită la o mătușă.

Viggo a forcé sur la vodka et a été malade. Dans la salle de bains, j'ai paniqué et j'ai épongé son vomi avec le pyjama de Leila, la plus petite soeur de Sof. Après, j'ai essayé de dissimuler mon crime et l'air de rien, j'ai suspendu le pyjama à la patère, là où il était accroché au départ.

Je me souviendrai toujours de la tête de Sof quand il a repéré les petits bouts de chips gluants séchés sur les nounours et les arcs-en-ciel. Il s'est approché et l'odeur m'a trahi. J'ai cru qu'il allait me casser la gueule. Sofiane est toujours sobre en prime, il était au bord de l'apoplexie. En plus, il avait déjà assez à faire avec quelques mares de dégueulis rouges, vertes ou jaunâtres (pizzas, cookies matcha ou chips) dans le salon, les toilettes bouchées par une avalanche de PQ, le hamster de Leila libéré de sa cage et errant seul dans l'appartement (danger de mort par écrabouillage étant donné le nombre de personnes bourrées au mètre carré), et Léna nue dans le lit des parents avec un grand gars incrusté par Aimée-Marie. On avait quinze ans et Sof a pleuré.

On ne fait plus trop référence à cette soirée, il y en a eu d'autres depuis, qui nous ont permis de relativiser, mais pendant longtemps, on l'a baptisée « le Fléau ».

Pardon, j'ai du mal à rester concentré, ça part dans tous les sens. Oui, je reviens à Rita mais je tiens quand même à préciser que le hamster, Mister Joe, a été retrouvé le lendemain matin endormi bien au chaud dans un paquet de flocons d'avoine.

Viggo, Sof et moi, on forme un trio inséparable depuis la seconde. Je joue de la batterie, Sof de la guitare, et Viggo de la basse (grâce à mon père qui a eu une lubie il y a dix ans, il a souvent des lubies, mon daron, et bref il a acheté une basse et quand il s'est aperçu que le tapping nécessitait un peu de temps d'apprentissage, il l'a rangée dans un coin. Je l'ai récupérée et on l'a offerte à Viggo). On a des voix à réveiller des éléphants morts mais le pire, c'est Sofiane. Dès qu'il ouvre la bouche, on a envie de le consoler tellement on a l'impression qu'il s'est coincé les orteils dans un piège à loup.

Quand on est dans mon sous-sol (mon père nous en a aménagé une partie, assez spacieuse, dont les murs sont recouverts de boîtes d'oeufs pour atténuer le son), on beugle et on se marre bien.

Viggo a exagéré cu vodca și i s-a făcut rău. M-am panicat în baie și am șters voma cu pijamaua Leilei, sora cea mică a lui Sof. Apoi am încercat să-mi ascund nelegiuirea și, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, am agățat pijamaua la loc în cuier, unde o găsisem.

N-o să uit niciodată mutra lui Sof când a descoperit bucățelele de chipsuri lipicioase prise de ursuleții și curcubeiele de pe pijama. S-a apropiat de mine și m-a trădat mirosul. Am crezut c-o să mă bată măr. Sofiane e mereu cumpătat, dar acum era în pragul apoplexie. Era deja sătul de băltoacele de vomă roșie, verde sau gălbuie (pizza, biscuiți cu matcha sau chipsuri) din sufragerie, de toaletele înfundate de avalanșe de hârtie igienică, ca să nu mai vorbim de hamsterul Leilei, care fusese eliberat din cușcă și băntuia prin apartament de capul lui (în pericol de moarte prin zdrobire, dat fiind numărul de omuleți beți pe metru pătrat), și de Léna, goală, în patul părinților lui, cu unul din tipii mătăhăloși aduși de Aimée-Marie. Aveam cincisprezece ani, dar Sof a plâns atunci.

Nu prea mai vorbim despre seara aia. De-atunci, s-au mai întâmplat multe altele, care ne-au ajutat să punem lucrurile în perspectivă, dar multă vreme am numit-o „Năpasta“.

Mă scuzați, mi-e greu să-mi păstrez concentrarea, îmi zboară gândul în toate părțile. Da, revin la Rita, dar țin să precizez că hamsterul, Mister Joe, a fost găsit a doua zi dimineața, dormind bine-mersi, la loc călduț, într-un pachet cu fulgi de ovăz.

Viggo, Sof și cu mine formăm un trio inseparabil încă din clasa a X-a. Eu cânt la tobe, Sof, la chitară, iar Viggo, la bas. (Asta mulțumită lui taică-meu, care, acum vreo zece ani, a avut un moft – că are mereu tot soiul de mofturi babacul meu – și, pe scurt, și-a cumpărat un bas. Când și-a dat seama că își ia ceva timp să înveți să-i ciupești corzile, l-a aruncat într-un colț. Eu l-am recuperat și i l-am dăruit lui Viggo.) Avem niște voci de trezim elefanții din morți, dar Sofiane e cel mai rău. Când deschide gura, îți vine imediat să-l alini, că ai impresia că și-o fi prins degetele de la picioare într-o capcană pentru lupi.

Când suntem la mine, la subsol (tata a amenajat pentru noi o parte din spațiu și a căptușit pereții cu cartoane de ouă, ca să mai atenueze sunetul), urlăm și ne distrăm de minune.

* *

Monsieur Hems

« Je ne sais pas trop en quoi je pourrais vous être utile... Je ferai de mon mieux. Rita était bonne élève, surtout en début d'année. En philo, je les ai pas mal d'heures, je l'ai vite repérée.

J'aurais dû me douter, enfin, j'aurais dû être un meilleur prof. Tous les collègues pensent la même chose. Comment, en tant qu'enseignant, on peut passer à côté d'un truc pareil ? »

* *

Léna

« On l'a emmenée grimper dans notre salle ; elle est musclée, Rita, et souple, donc elle est assez douée.

Au début, Aimée-Marie et moi, on était un peu jalouses. On connaît Romane depuis la cinquième. Elle est venue dormir chez moi huit cents fois, appelle mes parents par leurs prénoms. On a eu tous les détails de sa première fois avec Solal (qui a déménagé à Lyon, pas la peine de le contacter, il ne connaît pas Rita), on a appris ensemble à enfiler des préservatifs sur des bananes, on a même fait des concours de qui-enfile-la-capote-le-plus-vite (je gagne. *À chaque fois.*)

Quand Rita est venue à l'escalade avec nous, on a compris : elle est drôle et ne la ramène jamais. Elle n'est pas prise de tête. Et elle est gentille.

On oublie à quel point c'est important d'être gentil. Dans notre société, il faut toujours être la meilleure (même pour enfiler des capotes sur des bananes), être la plus ceci, la plus cela. Les mecs aussi : le plus rapide, le plus marrant, le plus bla bla bla. Mais les gentils, on a tendance à croire qu'ils sont bêtes. C'est pas hyper compétitif la gentillesse, c'est niais, gngnan, enfin tous ces trucs auxquels on n'a pas envie d'être associé.

E grădina noastră secretă, așa că nu mi-a venit să cred când Viggo a aterizat cu Rita.

* *

Domnul Hems

Nu prea știu cu ce v-aș putea fi de folos... dar o să mă străduiesc. Rita a fost o elevă bună, mai ales la începutul anului. Am remarcat-o repede la filozofie, unde am avut multe cursuri cu ei.

Ar fi trebuit să-mi dau seama, să fiu un profesor mai bun. Toți colegii mei gândesc la fel. Cum e cu puțință, ca dascăl, să treci pe lângă așa ceva și să nu observi?

* *

Léna

Am adus-o să facă escaladă la noi la sală; Rita e musculoasă și suplă, deci destul de bună la asta.

La început, Aimée-Marie și cu mine am fost puțin geloase. O cunoaștem pe Romane din clasa a VII-a. A dormit la mine de o mie de ori, le spune părinților mei pe nume. Știm toate amănuntele despre cum a fost prima dată cu Solal (care s-a mutat la Lyon; nu are rost să-l contactați, nu o cunoaște pe Rita), am învățat împreună să punem prezervative pe banane, am făcut chiar și concursuri, cine le pune cel mai repede. (Eu câștig. *De fiecare dată.*)

Când Rita a venit la escaladă cu noi, ne-am prins: e amuzantă și nu se dă în lături de la nimic. Nu-și pierde răbdarea. Și e amabilă.

Uităm adesea cât de important este să fii amabil. În societatea noastră, trebuie să fii mereu cea mai bună (chiar și la pus „căciulițe“ pe banane), cea mai așa, cea mai pe dincolo. Cu tipii e la fel: cine e cel mai rapid, cel mai amuzant, cel mai bla-bla. Dar pe cei amabili avem mereu tendința să-i credem imbecili. Amabilitatea nu e prea căutată, e prostescă, nătângă – în fine, toate chestiile astea cu care nimeni n-are chef să fie asociat.

Avec Rita, j'ai compris qu'être gentil sans se laisser marcher dessus était possible.

Dans ce monde de merde, être capable de traverser la vie en restant gentil, c'est un putain de pouvoir magique.

Elle me manque, Rita. »

*
* *

Romane

« C'était notre premier cours de l'année, de la philo en plus. Monsieur Hems, notre prof, était nouveau. Il ne savait pas que Rita aussi. Il portait un sweat rouge et c'est toujours bon signe un prof de philo en sweat rouge, non ? Il l'a gardé malgré la chaleur, le soleil tabassait les fenêtres, je transpirais dans mon t-shirt blanc en pensant : « alleluia, bon choix de couleur ma cocotte, on ne verra pas tes auréoles. » Quand il a fait l'appel, Hems a ripé sur mon nom alors j'ai crié : « Romane Tout-Court, ça ira très bien monsieur ! » et on a tous gloussé, mais le sweat rouge renvoyait les bons signaux : il s'est excusé en lançant un : « Ça commence bien ! »

On avait eu notre emploi du temps la veille mais Rita n'était pas là. Elle m'a expliqué après qu'on l'avait mise dans la mauvaise classe. C'est toujours le bordel ici.

Elle est apparue et je dis bien « apparue » parce que c'est ce qu'elle était : une apparition, avec sa tignasse rousse, ses grands yeux verts, ses bracelets qui faisaient *cling cling*. Quand elle a balayé la salle bondée (on était trente-sept cette année en tronc commun, qui dit mieux ?), son regard s'est arrêté sur la chaise vide à côté de moi et je me suis dit : « oh, cool ! »

Y a plein de gens sympas au lycée, j'ai des super potes, Viggo, Timour, Sof, et puis Léna et Aimée-Marie. Ma vie sociale se porte bien. Mais voir apparaître Rita, c'était comme comprendre soudain qu'on vit dans un nuage de mouches en étant soi-même une mouche, et qu'au milieu, en fait, il y a un papillon. »

Cu Rita, am înțeles că e posibil să fii amabil fără să te lași călcat în picioare.

În lumea asta de rahat, a fi în stare să treci prin viață și să rămâi amabil e o putere a naibii de magică.

Mi-e dor de Rita.

*
* *

Romane

Era prima noastră oră din an – una de filozofie, pe deasupra. Domnul Hems, profu' nostru, era nou. Nu știa că și Rita era nouă. Purta un hanorac roșu, iar un prof de filozofie în hanorac roșu e un semn bun, nu? L-a ținut pe el în ciuda căldurii. Soarele inunda sala, pătrunzând prin ferestre, iar eu transpiram în tricoul meu alb și mă gândeam: „Aleluia, ai ales bine culoarea, gagicuțo, măcar nu se văd petele.“ Când a strigat catalogul, Hems s-a împotmolit la numele meu și am strigat: „Romane Și-Atât ar fi foarte bine, domnule!“ Toată lumea a chicotit, dar hanoracul roșu transmitea semnale bune: s-a scuzat cu un „Am început bine!“.

Primiserăm orarul cu o zi înainte, dar Rita nu fusese acolo. Mi-a povestit mai târziu că o duseseră din greșeală în altă clasă. Mereu e harababură pe-aici.

A apărut – și spun bine „apărut“, pentru că asta era: o apariție, cu coama ei roșcată, cu ochii mari, verzi, cu brățărilor care făceau *cling, cling*. Când a cercetat din priviri sala plină (eram treizeci și șapte anul ăla pentru trunchiul comun – mai bine de-atât nu se putea, nu-i așa?), ochii i s-au oprit la scaunul gol de lângă mine, iar eu mi-am zis: „A, tare!“.

E multă lume de treabă în liceu, am niște prieteni super mișto: Viggo, Timour, Sof, apoi Léna și Aimée-Marie. Viața mea socială e în regulă. Dar, când a apărut Rita, a fost ca și cum am fi înțeles brusc că trăim într-un roi de muște, noi înșine fiind niște muște, iar în mijlocul nostru a aterizat un fluture.

Timour

« Vous allez en faire quoi de cet enregistrement ? OK, alors dans ce cas, je vais essayer de faire attention à la façon dont je parle. Si je dérape, je me rattrape, promis.

Commençons par le commencement, comme dirait ma grand-mère : la rentrée s'est déroulée sans incident. J'étais content de retrouver la petite bande et d'être dans la classe de Romane. Elle est marrante, Romane, un peu cinglée (elle boit du céleri), mais sympa.

À part ça, pas grand chose de neuf. Une classe de terminale quoi, je les connaissais tous plus ou moins de vue. Notre prof principale s'est avérée être madame Dujean – histoire-géo –, à qui je brûle depuis la seconde de conseiller un détachement pour cause d'haleine ultra fétide. Quand je dis ultra, c'est ultra *ultra*. Je suis myope et sans mes lunettes, je vis dans le flou. Pourtant, son cours est le seul où dès la porte franchie, je me propulse jusqu'au dernier rang et supplie pour ouvrir les fenêtres. L'odeur est si infecte qu'elle imprègne les murs. Quand madame Dujean marche entre les tables et se rapproche du fond de la classe, j'ai des frissons. J'ai peur de mourir. Il doit y avoir dans sa bouche un organisme extraterrestre, une bactérie venue d'une galaxie très très lointaine qui s'implante lentement mais sûrement dans son corps pour ensuite contaminer le monde, coloniser la Terre, et éradiquer l'humanité. C'est dommage parce que sinon, madame Dujean est une prof merveilleuse. On ne s'ennuie jamais pendant ses cours et on a toujours le sentiment d'en ressortir plus intelligent.

Ce jour-là, je n'ai rien noté de particulier, à part une légère crise de panique quand j'ai cru que les fenêtres avaient été condamnées pendant l'été. En fait, elles étaient rouillées. En tirant un grand coup dessus, j'ai d'abord cassé une poignée (discrètement glissée dans ma poche de jean),

Timour

Ce faceți cu înregistrarea asta? OK, atunci am să încerc să fiu atent cum vorbesc. Dacă bat câmpii, mă redresez repede, promit!

Să începem cu începutul, cum zicea bunică-mea: prima zi de școală s-a desfășurat fără niciun incident. M-am bucurat că-mi revăd gașca de prieteni și că sunt în clasă cu Romane. E haioasă, cam sărită de pe fix (bea țelină), dar e de treabă.

În afară de asta, mai nimic nou. O clasă terminală, ce vreți? Îi cunoșteam pe toți din vedere, mai mult sau mai puțin. Diriginta noastră s-a dovedit a fi doamna Dujean – istorie-geografie –, căreia încă din clasa a X-a mor de dorință să-i recomand un detartraj, din cauza respirației ei ultra-împuțite. Și când zic „ultra“, mă refer la *ultra-ultra*. Sunt miop; fără ochelari, văd în ceață. Dar, la orele ei, o șterg în ultimul rând și implor să se deschidă ferestrele. Duhoarea e atât de infectă, că se impregnează în pereți. Când doamna Dujean se plimbă printre bănci și se apropie de fundul clasei, am frisoane. Mă tem să nu mor. Probabil că în gura ei trăiește un organism extraterestru, o bacterie venită dintr-o galaxie foarte, foarte îndepărtată, care se implantează încet, dar sigur, în corpul ei, pentru ca mai apoi să contamineze lumea, să colonizeze Terra și să distrugă rasa umană. E păcat, pentru că, altminteri, doamna Dujean e o profesoară minunată. Nu ne plictisim niciodată la orele ei și avem mereu senzația că ieșim mai deștepți decât am intrat.

În ziua aia, nu am remarcat nimic deosebit, poate doar un mic atac de panică, atunci când am crezut că ferestrele fuseseră blocate în timpul verii. În realitate, erau doar ruginite. Am tras un pumn într-una, am rupt un mâner (pe care l-am strecurat discret în buzunarul blugilor),

et la fenêtre suivante a cédé. J'ai pu me concentrer sur notre emploi du temps, les noms des profs, etc. sans craindre l'évanouissement pour cause de déflagration buccale. Romane appelle madame Dejean : « le Sarlacc » (la créature dégueulasse qui digère pendant mille ans dans *Le Retour du Jedi*).

Rita n'était pas encore là. Elle a fait sa rentrée en terminale dans une autre classe. Je ne sais pas pourquoi mais ils ont un niveau organisationnel d'enfant de trois ans dans notre bahut.

Ensuite, on est tous allés déjeuner dans le square à côté du lycée. La vie est belle quand on se nourrit de sandwiches. Ma mère est obsédée par les légumes. Franchement, les poireaux, c'est l'angoisse.

Les choses sérieuses commençaient le lendemain, le parfum de l'été s'attardait encore autour de nous. C'est pas de moi. C'est de Viggo. Ce mec est un poète. Notre Rimbaud à nous, sauf qu'il écrit en anglais. Je ne plaisante pas, ses textes sont sublimes. Mais on ne le lui dit pas trop, il s'agit de ne pas attraper le melon. En cas de risque de boursouffure d'égo, je me plais à lui rappeler sa biture pendant le Fléau. Si j'ajoute ne serait-ce qu'une micro allusion aux nounours et aux arcs-en-ciel barbouillés de gerbe, il ne moufte plus. Effet dégonflage garanti, mieux qu'un clou dans un pneu.

Mais le jour de la rentrée, pas besoin de commémoration d'expulsion gastrique spontanée. Viggo faisait des efforts pour sourire, mais maintenant je le connais par coeur. Ça n'allait pas.

Mes parents vivent toujours ensemble et je crois qu'ils s'aiment. Mon grand frère Ohran fait des études de pharmacie à Bruxelles – il suit les pas de ma mère –, et ma petite soeur Aylin a sept ans de moins que moi. Elle joue à la poupée en cachette, aime les bichons (ces chiens blancs qui ressemblent à des serpillières sur pattes), les dauphins et les chamallow, elle est chiante, mais il y a pire. Maman est pharmacienne donc, et papa ingénieur. Ils sont un peu coincés, n'ont pas beaucoup d'amis, sont chiants aussi, mais honnêtement, pas de quoi se plaindre des heures non plus. Il m'arrive même de me déguiser pour jouer avec ma soeur. Je deviens « Ursus Fleurette », elle « Amanda Chocolat », et nous vivons des aventures extraordinaires, poursuivis par des espions à la solde du roi des caniches par exemple, mais c'est un secret. Dans une série américaine, on serait

și fereastra următoare a cedat. Așa, am putut să fiu atent la orar, la numele profesorilor etc., fără să mă tem că-mi voi pierde cunoștința pe motiv de deflagrație bucală. Romane îi spune doamnei Dujan „Sarlacc” (creatura scârboasă din *Întoarcerea lui Jedi*, care își digeră prada pe parcursul a o mie de ani).

Rita nu era încă în clasa noastră. A început anul școlar într-alta. Habar n-am de ce, dar liceul nostru are o capacitate de organizare comparabilă cu cea a unui copil de trei ani.

Dup-ăia, ne-am dus toți să mâncăm în scuarul de lângă liceu. Viața e frumoasă când te hrănești cu sendvișuri. Mama e obsedată de legume. Pe bune, prazul e un coșmar!

Mireasma verii încă plutea în jurul nostru, iar lucrurile serioase aveau să înceapă abia de-a doua zi. Nu eu am zis-o. Viggo. Tipu' e un poet! Rimbaud al nostru, doar că el scrie în engleză. Nu glumesc, textele lui sunt sublime. Dar nu îi spunem asta, nu vrem să se umfle în pene. Când apare riscul să-i crească egoul, mă distrează să-i aduc aminte cum s-a îmbătat în timpul Năpastei. Iar dacă adaug și o mică aluzie la ursuleți și curcubeie înecate în vomă, nu mai crâcnește. Efect de dezumflare garantat, mai ceva decât un cui în pneu!

Dar în prima zi de școală nu a fost nevoie de comemorarea expulziei gastrice spontane. Viggo făcea eforturi ca să zâmbească, dar eu îl cunoșteam ca pe buzunarul meu. Nu ținea.

Părinții mei locuiesc împreună și cred că se iubesc. Fratele meu mai mare, Ohran, face Facultatea de Farmacie la Bruxelles – calcă pe urmele mamei –, iar mezina familiei, sora noastră, Aylin, e cu șapte ani mai mică decât mine. Se joacă pe ascuns cu păpușile, iubește bichonii (câinii ăia albi care seamănă cu niște cârpe de praf pe patru labe), delfinii și bezelele. E enervantă, dar se putea și mai rău. Mama e, deci, farmacistă, iar tata e inginer. Sunt cam rigizi, nu au prea mulți prieteni, sunt și agasanți, dar, sincer să fiu, n-am de ce să mă plâng prea mult. Ba, uneori, mi se întâmplă să mă deghizez ca să mă joc cu sora mea. Devin Ursus Fleurette, iar ea, Amanda Chocolat, și trăim aventuri extraordinare, cum ar fi că suntem urmăriți de spioni, la ordinul regelui pudelilor – dar asta e un secret. Într-un serial american, am fi